

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XXXI. Valde attendebat ad Professorum perfectionem: & insignis
virtus P. Francisci Riberæ, qui tunc sacras literas profitebatur

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

CAPVT XXXI.

*VALDE SERIO ATTENDEBAT
ut Professores essent valde perfecti: & in-
signis virtus P. Francisci Ribera,
qui tunc sacras literas
proficiebatur.*

VAMVIS P. Balthassar valde attenderet, ut studiosi Societatis literas cum spiritu coniungerent, ut vidimus: multò tamen magis & optabat, & studebat, ut Magistri & Professores id ipsum maximè contenderent, utpote à quibus virtus, spiritus, & Religio discipulorum maximè dependeat. cum enim discipuli ut plurimum ament, magnique faciant suos Professores, à quibus scientias & eruditionem hauriunt: ita conantur eorum Religionem & sanctitatem, quam ab illis coli vident, imitari; à quorum verbis, & actionibus cum magna sua voluptate, & oblectatione virtutes discunt, quas in eis vident elucere, & quas plura se facere ostendunt, quam ipsas scientias; & iidem ipsi Professores exemplari sua vita sui ipsorum ac doctrinae suae magnam discipulis ingenerant opinionem: ita ut si in praxim aliquid sit deducendum, facilem eius reddant executionem. Nam (ut S. Petrus Chrysologus dixit:) *Magisterij au-*

Germ. 167.

thoriam

*horitas constat ex vita: docenda faciens obedientem
 perficit auditorem: contra verò prava aut imper-
 fecta vita opinionem detrahit & honorem Magi-
 stro, & eius doctrinæ. In quem sensum etiam San-
 ctus Bernardus dixit: cuius vita despiciatur, restat vt* *Serm. 2. de*
predicatio contemnatur. Quamobrem valde o- *Resur.*
 prabat Pater Balthassar, Professores & Con-
 cionatores valde esse spirituales: & prius in
 se ipsis proficere, vt alios proficere face-
 rent. Aiebat enim: valde dolendum esse char-
 tas & memorias, sententijs & veritatibus es-
 se plenas; animas verò, virtutibus vacuas;
 & inordinatè plane eo facere, qui quicquid
 studio suo comparant, ad aliorum profe-
 ctum ita dirigunt, vt nihil sibi supersit; si-
 quidem vnus ex proximis, & quidem om-
 nium primus, cuius ratio sit habenda, ego
 ipse sum, iuxta illud Salomonis: *a bibe aquam a* *Prou. 3.15.*
de cisterna tua, & fluentia putei tui; deinde de-
riuentur riuui tui foras, & in plateis aquas
tuas diuide: Addebat autem: viros eruditos
 sine spiritu, inanes, & elatos magnum Eccle-
 siæ Dei, & Religionibus adferre detrimen-
 tum; quòd si liberum sibi esset, huiusmodi
 homines aded sibi placentes & florentes, (li-
 cèt sibi videantur Ecclesiæ ac Religionum es-
 se columina) statim ad culinam mitteret, vt
 arrogantia, & lasciuens ille affectus ibi mor-
 tificaretur, & exhalaret. Eruditos verò Dei
 cordi conformes, suamque scientiam cum spi-
 ritu coniungentes, in magno honore habebat,
 magni faciebat, Deoque D.N. valde commenda-
 bat; & in quibus poterat, subsidio & auxilio erat:

Z 3 quia

quia tales indicabat, verè esse Ecclesiæ ac Religio-
nis columnina. Hoc autem fauore profectus est
eum Deus, vt ij, quorum tunc curam habebat in
suo Collegio, tales verè essent.

ANN O
1575.

Et nominatim, cum ageretur de lectione scri-
pturæ Sacræ in eo Collegio constituenda, quæ
tanti est momenti; vt studiosi sacra Theo-
logiæ, quæ illi maximè innititur, perfe-
ctiores euaderent, valde optabat, vt talis
aliquis Professor constitueretur, qui eminen-
ti doctrinæ, vitæ coniungeret sanctitatem:
& Dominus noster, votifecit illum compo-
tem, mittens ad illud Collegium P. Franciscum
Riberium, suum olim Metinæ Nouitium,
de quo & opinionem & pignus magnum
habebat: quod præclaris suis virtutibus ædi-
ficaturus esset, & valde excitaturus Fra-
tres nostros studiosos: earum hic summam
quandam subiiciam, eò quòd tot nominibus
ad eum spectare videantur, quem habuit in suo
Tyrocinio Magistrum.

FUIT insignis hic vir Collegialis insignis
Collegij Archiepiscopalis, quod est in Vniuersi-
tate illa Salmaticensi: & absoluto tempore ma-
nendi in illo Collegio redijt ad suum Oppi-
dum Villa-castinum, vnde erat oriundus: i-
bique continebat se in studijs Sacræ scriptu-
ræ, in quibus valde excellebat, vtpote
trium linguarum valde peritus, Latinæ, Græ-
cæ, & Hebraicæ. Voluit Deus supremis suis
consilijs vt in quibusdam rebus, quas ambiebat,
parum foeliciter illi cederet: quæ eius fuit magna
foelicitas. Nam transiens per illud Oppidum Pa-
ter.

ter Martinus Gutierrez Salmaticensis tunc Collegij Rector (ubi eum nouerat, & cum eo egerat, eiusque Confessiones exceperat) eum visitauit; & postquam de rebus alijs contulissent, dixit Doctor Riberius; se decreuisse, recipere se ad quandam domum illius oppidi, prope quoddam Sacellum B. Virginis, ad quam singularem haberet deuotionem; & inde velle prodire, vt in vicinis locis conciones haberet: reliquum verò tempus consumere cum suis libris. & interrogauit P. Gutierrez, quid ipsi videretur de illa vitæ ratione: cui vir sanctus: Domine Doctor, inquit, placet huiusmodi mentis vestræ decretum; sed attendat, quod tunc retinet sibi optimum pignus, quod habet, propriam scilicet voluntatem. Hoc verbum ita cor eius penetravit cælesti luce, & spiritus Sancti motione pulsante, vt statim decreuerit omnino mundo renunciare, & Societatis Institutum amplecti, in qua eadem studia & ministeria exercere liceret, absque vlla propria voluntate: sequendo scilicet Obedientiam, quæ nos cum diuina connectit.

Hoc absolutè edito decreto, etsi per dies aliquot ibi hæserit, vt prospiceret quibusdam Dominabus cognatis suis honestissimis: tandem omnes vincens difficultates, venit Salmanticam: vbi à Patre Martino Gutierrez receptus est in Societatem Anno 1570. & inde iuit Metinam cum Patre Balthasare, vbi experientia didicit, quod scriptum reliquit in quodam ex suis Lib. 1. c. 2. libris: quod scilicet vir esset magnæ mortificationis, & orationis, valde potens in verbo, quo se de IESU transfigebat corda; magnamque industriam ac dexteritatem haberet in deducendis animabus ad Deum.

ad Deum. Vfus ergo adeò excellenti Magistro, & naturali gratiæque talento, quod à Domino acceperat: ita spiritum Societatis hausit, quasi ab ipsa iuuentute in ea fuisset educatus; & in omnibus virtutibus valde excelluit, nominatim verò in ea, cuius amor eum ad Religionem allexerat, Obedientia scilicet, cuius leges & reliquas Superiorum Ordinationes exactissimè seruauit, non solum tempore sui Tyrocinij, sed etiam totius vitæ: ita vt neque studia, neque aliæ occupationes, quas habuit, potuerint ipsam ab ea exactiōe impedire, aut ab exacta cuiusvis Regulæ etiam minimè obseruatione retardare. Et quamuis sæpius valetudinem haberet debilem; ac propterea indigeret, nunquam tamen interdiu bibere voluit absque Superioris licentia; nec prætermittere cubiculi sui purgationem bis in hebdomada; nec dormire, aut extrà literas aut schedam aliquam legere, absque Superioris licentia; nec tale quid scribere, quin prius ad id licentiam obtineret; nec mittere nisi prius, quod scripsisset, ostenderet; imò aliquoties euenit, vt postquam ostendisset, aliquid addendum occurreret: & nec tunc literas claudere volebat, nisi prius, quod addidisset, ostenderet: cum enim id totum esset iuxta regulas, nolebat nec in puncto quidem ab eis recedere. Fuit insignis in modestia & totius corporis compositione, in suarum actionum moderatione; humilis supra modum, planè addictus, vt in suis dubijs alios consulere; & ab alijs doceretur, etiam minus peritis: valde humanus & affabilis in sua conuersatione, & sua-

& suarum virtutum exemplo, valde se reddebat amabilem. Non erat eius feruor sicut iuuenum Tyronum, qui ollarum instar ad magnum ignem appositarum, vehementer feruent, & quod intus habent, strepitu quodam exteriùs effundunt: sed eius feruor erat grauis, substantialis planè, & pacatus, instar alicuius ollæ ad moderatum igne feruentis, meliusque coquentis, quod continet: qui feruor est etiam diuturnior. Quare grauitate, ac pondere solidarum suarum virtutum omnes edificauit, vbicunq; fuit: tam Metinæ, quàm Salmanticæ, vbi Scripturam sacram per multos annos cum magna omnium approbatione docuit; inquam aliquos reliquit scriptos libros, qui fidè faciunt insignis luminis à Deo ad eius intelligentiam accepti.

In his omnibus multum iuuabatur Oratione, in qua multas diei, & noctis horas expendebat, sequens sui Magistri exemplum, & vestigia eiusdem orationis auxilio utebatur ad sacræ Scripturæ intelligentiam; cui interdum ieiunia, aliàsque pœnitentias addebat. Et cum circa locum aliquem difficilem videret se implicatum, recipiebat se per dies aliquot ad exercitia spiritualia, & per huiusmodi media Dominus illi communicabat, quod quærebat. Persona quædam digna valde, cui fides adhiberetur, retulit, se, cum P. Riberius in festo S. Andreæ concionaretur, vidisse magnam lucem, quæ prædictum Patrem circumdabat, & in ea ipsam Christum D. N. qui magna maiestate, & pulchritudine sua illi assistebat, & vultu placido concionantē aspiciebat, vlnis suis super Patris humeros innitens, quasi sub sua eū protectione haberet.

In concionis progressu P. protulit hæc verba: O magni Dei nostri granditatem! quod non sit in tota Scriptura sacra apex, non refertus mysterijs veritatum: Deniq; tota est eius ore prolata, qui summa est veritas. Et tunc persona illa audiuit Christum Dominum iucunda voce sibi dicentem: Filia, hic est verè vir, qui sanum ac verum exprimit Scripturæ meæ sensum: ideoq; meas illi veritates infundo, qui nouit perpendere, & æstimare, quantum mihi constiterit, quod eas fecerim hominibus innotescere, sanguinem scilicet meū, re- cte tibi contigit, quod eum habeas Confessarium; crede quod tibi dixerit; nam in eo me ipsum inuenies; discesq; qua ratione meam debeas voluntatem exequi. Estq; mihi valde credibile, hanc reuelationem nō inanem fuisse; sed à Christo D. N. profectam: eò quod nouerim, valdeq; familiari- ter egerim cum Patre ipso Riberio, in quo prædi- ctas virtutes obseruauerim; ac Zelum, quo tene- batur intelligendi, legendi, & concionandi cum magna puritate literas sacras; & iuuandi, ac pro- mouendi animas, in quibus omnibus cum magno feruore semper perseverauit vsque ad mor- tem, quæ contigit mense Nouembri, Anno 1591. Cuius mors tam fuit preciosa, quā fuerat eius vita. Et tertio post die eadem persona, quæ prædictam habuerat visionē, statim post Communionē rapta fuit spiritu, visaq; sibi est, in coelo esse, vbi prædi- ctum Patrem Franciscum Riberium vidit cū ma- gna gloria, valde prope sedem Dei: ex cuius pe- ctore ingēs lux procedebat in pectus eiusdem Pa- tris, quem ingenti pulchritudine, ac lætitia illu- strabat, sibiq; vniebat; per quam maxima quæque intel-

intelligebat eorum, quæ in mundo docuisset: & eadem persona facta est capax, quod tantam lucem Deus huic viro dedisset, eò quod nunquam respexisset, aut curasset honorem inanem; sed ipsum Deum, ut & cognosceretur, & amaretur ab omnibus, & obsequium ei à suis creaturis præstaretur. Adiecit, quòd hæssisset in Purgatorio per horam; idque sine magno cruciatu: eidemq; commisit, ut cuidam alteri afflictæ personæ diceret: si in cælo posset esse aliqua poena, se etiam illic eam sensurum, quòd videret illam talia pati: Sed quoniam æterna iam bona sibi patebant, quæ abundè remunerarent finitas calamitates, quibus afficiebatur, non poterat dolere, etiam videns eam talia pati: & ipsimet personæ, cui sanctus Pater apparuit, multa & præclara dedit documenta, ut posset in obsequio diuino proficere; eamque valdè est consolatus, quæ etiam multum indigebat solatio. Hæc omnia facile credi possunt de eo Patre, qui vitam suam in tanta puritate ac veritate duxit, sicut dictum est. Alia plurima de eodem venerando Patre referre potuissim; sed prætereo, indicans, ea, quæ dixi, sufficere ad honorem Magistri, ac spiritualis eius Patris ex tanto discipulo.

